

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 111/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. marca 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Štefekom, Škultétyho 1, Bratislava, a maloletého [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 3 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a 2, čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21 CoP 165/2019 zo 17. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA]

██████████ ██████████ (ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“), zastúpeného advokátom ██████████, ██████████, a maloletého ██████████, ██████████ (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade“, spolu aj „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 3 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a 2, čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 CoP 165/2019 zo 17. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že maloletý sťažovateľ v 2. rade a jeho sestra boli rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 P 227/2014 zo 17. júna 2016 v spojení s doplnčacím rozsudkom z toho istého dňa a v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 CoP 29/2016 z 23. júla 2017 zverení do osobnej starostlivosti matky a sťažovateľ v 1. rade (otec maloletých detí) bol zaviazaný prispievať mesačne na výživu detí. Uznesením okresného súdu sp. zn. 14 P 136/2018 z 25. júna 2018 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 15 P 136/2018 z 31. augusta 2018 a následne uznesením krajského súdu sp. zn. 24 CoP 41/2018 z 25. októbra 2018 v spojení s opravným uznesením krajského súdu sp. zn. 24 CoP 41/2018 z 29. januára 2019 bol upravený styk sťažovateľa v 1. rade s oboma maloletými deťmi.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 14 P 203/2019 z 18. septembra 2019 zamietol návrh sťažovateľa v 1. rade na vydanie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal zverenia sťažovateľa v 2. rade do jeho osobnej starostlivosti. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ v 1. rade odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

4. Podľa názoru sťažovateľa v 1. rade došlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľa v 2. rade podľa ústavy a práv podľa dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa tým, že ho odvolací súd nevypočul a nezohľadnil jeho názor na vec.

5. Sťažovateľ v 1. rade zastáva názor, že nevyhovením jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia došlo k zásahu do jeho základného práva (ako otca) a do základného práva sťažovateľa v 2. rade (ako dieťaťa) na rodičovskú výchovu, a tiež poukazuje na to, že napadnuté uznesenie nesleduje najlepší záujem dieťaťa.

6. Sťažovateľ v 1. rade uvádza, že napadnuté uznesenie krajského súdu svedčí „o zjavnej diskriminácii otca deti (muža) zo strany súdu... pretože súd zvýhodňoval matku (ženu) pred otcom (mužom) - otec bol z dôvodu opačného pohlavia a z dôvodu, že je mužského rodu znevýhodňovaný. Diskriminačným konaním súdu“ došlo podľa sťažovateľa v 1. rade k porušeniu práva na súdnu ochranu, pretože súd „nekonal nestranne a nezávisle“. V súvislosti s namietaným porušením práva na súdnu ochranu poukazuje sťažovateľ i na „analogický rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 2 P 38/2013“, pričom v jeho právnej veci došlo k „rozhodnutiu zásadne opačnému“, teda nepredvídateľnému.

7. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na ochranu pred diskrimináciou, základné právo starať sa o svoje deti, spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 12 ods. 1, ods. 2, čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 21 CoP/165/2019-75 zo dňa 17. 10. 2019 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa mal. [REDAKOVANÉ] na rodičovskú výchovu a spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na zohľadnenie záujmu dieťaťa, právo aby dieťa nebolo oddelené od svojich rodičov a právo byť vypočuté v súdnom konaní, ktoré sa ho dotýka podľa čl. 3 ods. 1, čl. 9 ods. 1, ods. 2 a čl. 12 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 21 CoP/165/2019-75 zo dňa 17. 10. 2019 porušené bolo.

3. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 21 CoP/165/2019-75 zo dňa 17. 10. 2019 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu Prešove vracia na ďalšie konanie.

4. [REDACTED] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1,00 € (slovom jedno euro) za každý deň odo dňa vydania uznesenia č. k. 21 CoP/165/2019-75 zo dňa 17. 10. 2019 do dňa vydania nálezu ústavného súdu ktoré mu je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, na účet sťažovateľa.

5. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania vypočítané ako súčet úkonov právnej služby advokáta podľa § 13a ods. 1, písm. c) a § 11 ods. 3 Vyhl. č. 655/2004 Z .z. ako 1/6 výpočtového základu, ktorý bol Štatistickým úradom SR pre rok 2019 určený na sumu 980,- EUR, t. j. - 163,33,- EUR za každý úkon právnej služby spolu so súčtom paušálov ku každému priznanému úkonu právnej služby podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky vo výške 1/100 výpočtového základu, t. j. - 9,80,- EUR za každý úkon právnej služby, na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Vladimírova Štefeka, advokáta so sídlom Škultétyho ul. č. 1, 831 04 Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

11. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

12. Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15. Podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

16. Podľa čl. 9 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, zabezpečia, aby dieťa nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, okrem prípadov, keď príslušné úrady na základe súdneho rozhodnutia a v súlade s platným právom a v príslušnom jednaní určia, že takéto oddelenie je potrebné v najlepšom záujme dieťaťa. Takéto určenie môže byť nevyhnutné v konkrétnom prípade,

napr. ak ide o zneužívanie alebo zanedbávanie dieťaťa rodičmi alebo ak žijú rodičia oddelene a je potrebné rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa.

17. Podľa čl. 9 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa v každom procese podľa odstavca 1 sa poskytuje všetkým zainteresovaným stranám možnosť zúčastniť sa jednania a uviesť svoje stanoviská.

18. Podľa čl. 12 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, musia zabezpečiť dieťaťu, ktoré je schopné formulovať svoje vlastné názory, právo slobodne sa vyjadrovať o všetkých záležitostiach, ktoré sa ho dotýkajú, pričom sa názorom detí musí venovať primeraná pozornosť zodpovedajúca ich veku a úrovni.

19. Podľa čl. 12 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa za týmto účelom sa dieťaťu musí predovšetkým poskytnúť možnosť, aby bolo vypočuté v každom súdnom alebo administratívnom pojednávaní, ktoré sa ho dotýka, a to buď priamo alebo prostredníctvom zástupcu alebo jeho príslušného orgánu, a spôsobom, ktorý je v súlade s pravidlami vnútroštátneho zákonodarstva.

20. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

21. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

22. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

23. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

24. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému

právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

25. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

26. Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôrazňuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu. Je úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09).

27. Z hľadiska sťažovateľmi uplatnenej argumentácie ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

28. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

29. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 3 ods. 1, čl. 9 ods. 1 a 2, čl. 12 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu o opravnom prostriedku, ktorý smeroval proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa v 1. rade na vydanie neodkladného opatrenia.

30. Krajský súd v posudzovanom prípade v zmysle zásad upravených § 62 a nasl. zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CMP“) preskúmal napadnuté prvoinštančné rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a zistil, že podané odvolanie nie je dôvodné, preto odvolaním napadnuté prvoinštančné rozhodnutie potvrdil.

31. V súvislosti s námietkou sťažovateľov, že odvolací súd nevypočul a nezohľadnil názor sťažovateľa v 2. rade na vec, poukazuje ústavný súd na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, kde uvádza:

„15. Právo maloletého dieťaťa vyjadriť slobodne svoj názor vo veciach, ktoré sa ho týkajú, je jeho nepopierateľným právom. V konečnom dôsledku však posúdenie záujmu dieťaťa prináleží súdu. Jeho úlohou je korigovať predstavy a názory maloletého dieťaťa o tom, čo je pre neho za danej situácie vhodné a čo nie (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Českej republiky vo veci III. ÚS 707/04, IV. ÚS 288/04, III. ÚS 2150/07, I. ÚS 3082/10). Nemožno totiž pripustiť, aby bol v konaní zohľadnený výhradne názor maloletého dieťaťa

bez zreteľa na všetky zistené skutočnosti a v súlade s takto vysloveným názorom, aby došlo k vyhláseniu autoritatívneho rozhodnutia súdu (porovnaj Uznesenie Ústavného súdu Českej republiky vo veci I. ÚS 268/02).

16. Zhrnúc vyššie uvedené, odvolací súd sa zaoberal konfliktom názoru maloletého ostať bývať s otcom v Bratislave, ktorý posudzoval v kontexte ostatných kritérií najlepšieho záujmu mal. dieťaťa. Odvolací súd rešpektuje názor maloletého dieťaťa, prihliada však na jeho rozumovú vyspelosť a dôvody, ktoré ho k formovaniu prejaveneho názoru viedli. Áno, otec sa mal. ██████ venuje voľno-časovým aktivitám, čo v očiach maloletého môže vykresľovať výchovné prostredie otca v lepšom svetle ako je tomu v prípade matky, žijúcej v obci ██████, s pochopiteľne menej dostatočnými príležitosťami voľno-časových aktivít. Otec však sám uviedol, že mal. ██████, aj keď v menšom rozsahu, venuje sa športovým aktivitám aj v obci ██████ zdokonaľuje sa v nemeckom jazyku, a preto nemožno bez ďalšieho prijať záver o ohrození či porušení zdravého fyzického a duševného vývinu mal. dieťaťa. Odvolací súd sa domnieva, že maloletý si v súčasnosti zároveň neuvedomuje následky svojho rozhodnutia, ktoré sa môžu prejaviť v ochladení jeho vzájomného vzťahu so sestrou, ktorá jeho prítomnosť nateraz vyžaduje a je jeho blízkou osobou.“

32. Vo vzťahu k námietke sťažovateľov týkajúcej sa nepredvídateľnosti napadnutého uznesenia krajský súd uvádza:

„17. Odvolací súd zohľadnil aj otcom predkladané rozhodnutie všeobecného súdu Slovenskej republiky, ktorým súd zveril súrodencov do osobnej starostlivosti rodičov tak, že fakticky došlo k ich rozdeleniu. Dopĺňa však, že konania vo veciach starostlivosti súdu o mal. detí sú charakteristické vysokým stupňom diferenciacie, zohľadňujúc špecifickosť vzťahov v rodinách. Nemožno vylúčiť vybočenie zo všeobecne rešpektovanej zásady spoluzitia súrodencov, takého jednotlivé rozhodnutie však v žiadnom prípade nezakladá ustálenú rozhodovaciu prax, odklonenie od ktorej by malo znamenať porušenie právnej istoty účastníka konania. Súčasne, nemožno opomenúť, že predkladané rozhodnutie je rozhodnutie súdu prvej inštancie a tak nemožno vylúčiť ani jeho zmenu v dôsledku možného uplatnenia riadnych opravných prostriedkov.“

33. Ďalšie námietky sťažovateľov opomínajú judikatúru ústavného súdu a možno ich vyhodnotiť v podstate ako ďalšie pokračovanie v právnej argumentácii otca pred všeobecnými súdmi, čím podaná ústavná sťažnosť nedosahuje potrebnú ústavnoprávnu intenzitu.

34. V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd nezistil, že by výklad a závery krajského súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil s názorom prvoinštančného súdu, že nebola osvedčená dôvodnosť návrhu na vydanie neodkladného opatrenia. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za vhodné upriamiť pozornosť aj na odôvodnenie uznesenia súdu prvej inštancie (body 9 až 17), v ktorom okresný súd výstižne vyargumentoval nevyhovenie návrhu tým, že podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia je osvedčenie toho, že bez okamžitej úpravy právnych pomerov by bolo právo účastníka ohrozené (a teda potreba rozhodnutia o predloženej otázke práve neodkladným opatrením je urgentná); pri nariaďovaní neodkladného opatrenia sa dokazovanie vykonáva len v zúženom rozsahu, pričom zmena úpravy zverenia maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti je závažnou otázkou (a o to viac to platí v prípade sťažovateľom požadovaného rozdelenia súrodencov), vyžadujúcou rozsiahle dokazovanie o závažných skutočnostiach, o ktorých musí byť hodnoverne preukázané, že sú na prospech oboch maloletých detí, a preto judikovanie požadovanej zmeny v osobnej starostlivosti neodkladným opatrením nie je namieste. Zo samotného napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd mal pri rozhodovaní na zreteli najlepší záujem dieťaťa, citové väzby medzi súrodencami, zaoberal sa názorom maloletého na vec a zohľadnil aj aktuálnu úpravu rodičovských práv a styku rodičov s maloletými deťmi rozhodnutiami všeobecných súdov. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

35. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu, vrátane ich dôvodov a námietok.

36. Na podklade uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľmi namietaným porušením ich základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala vysloviť ich porušenie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

37. V závere ústavný súd dodáva, že sťažovateľ v 2. rade nebol v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, keďže plná moc udelená advokátovi bola udelená len na zastupovanie sťažovateľa v 1. rade, a nie aj na zastupovanie maloletého sťažovateľa v 2. rade. Ústavný súd aj vzhľadom na hospodárnosť, rýchlosť, účelnosť a efektívnosť konania nepovažoval za potrebné vyzývať na doplnenie plnej moci udelenej advokátovi na zastupovanie maloletého sťažovateľa v 2. rade, a to predovšetkým s poukazom na dôvody, pre ktoré bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť už pri jej predbežnom prerokovaní.

38. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu